פרק 1

הנוף חלף במהירות מדהימה מבעד לחלון הפתוח למחצה. קובי כבר התייאש מן הניסיון ליהנות מהמראה המרהיב שנצפה ממנו. האוטובוס נסע כה מהר, ממש כאילו ריחף מעל כביש האספלט. כמה שעות הוא כבר נוסע, חוצה את הארץ, מאחד הקצוות הדרומיים אל הקצה הצפוני? הנוף האדמדם שחלף במטושטש לימינו התחלף אט אט במישור ירקרק, עד שהפך לפתע לירוק עז. הנהג האט מעט את נסיעתו. קובי תהה אם פיתולי הדרך גרמו לו להאט, או הנוף עוצר הנשימה השפיע גם על האוטובוס וגרם לו להתאים את עצמו לסביבה המוריקה.

הוא אימץ את עיניו לקראת השלט המתקרב. "טבריה," הצליח לקרוא עוד לפני שהאוטובוס חלף בשעטה על פניו. זהו. עוד מעט מגיעים. איך אמר לו ירחמיאל כשחיכה בתחנת האוטובוס הבוקר? – "כשתגיע לטבריה תדע שאתה כבר קרוב. כפר שדות נמצא במרחק של עשרים דקות משם." ליתר בטחון ביקש מהנהג שיודיע לו מתי עליו לרדת.

"אין בעיה," הצהיר הנהג בלבביות. "רק לא אמרת לי איפה אתה צריך לרדת, קטנצ'יק."

"בכפר שדות," אמר קובי בפנים סמוקות. מישהו עזר לו לגרור פנימה את המזוודה הענקית. הוא הודה בחצי פה והתיישב באנחה כבדה. ירחמיאל עוד עמד בתחנה ונופף לו לשלום בחיוך רחב. קובי התאמץ להשיב לו בחיוך. אסור שירחמיאל ידע שהוא עצוב. הוא הרי התאמץ כל כך בשבילו, התרוצץ, חיפש את הטוב ביותר בעבורו.

"מצאתי," הודיע לו לפני יומיים, כשנפגשו שוב בפתח בית הכנסת.

"מצאת מה?" לא הבין קובי.

"מצאתי מקום מעולה בשבילך. מקום יפהפה, עם אנשים נפלאים, ילדים בני גילך, ארוחות חמות, ובקיצור, כל מה שאתה זקוק לו."

"נפלא," אמר אז קובי בהיגיון, "איפה בדיוק המקום הזה? קרוב לכאן?"

"אז זהו," החל ירחמיאל להתפתל. "זו בדיוק הבעיה. זה די רחוק. האמת היא שזה בצפון, אבל אל דאגה. זו בעצם הבעיה היחידה של המקום הזה, וחוץ מזה היום הכל קרוב: יש אוטובוסים, רכבת – שום דבר אינו רחוק מדי."

"אבל אני לא מכיר שם אף אחד," נזעק קובי.

"אתה תכיר," טפח ירחמיאל על שכמו בעידוד. "אל תדאג, קטנצ'יק, יהיה לך טוב שם. אני בטוח."

קובי העווה את פניו. הוא לא אהב שקוראים לו קטנצ'יק, אבל משום מה דבק בו הכינוי הזה בכל מקום שאליו הגיע.

"ואמא שלי יודעת?" תלה זוג עיניים שואלות בירחמיאל.

הוא נענע את ראשו לשלילה. "היום אבוא לדבר אתה," חתם ירחמיאל ונכנס בזריזות לבית הכנסת.

קובי לא הצליח להתפלל באותו ערב. אמנם עיניו בהו בסידור, אך קולו לא נשמע. מחשבותיו נדדו הרחק הרחק משם. כן, הוא ידע שאין ברירה, כולם דיברו על כך שצריך למצוא פתרון. שאי אפשר להמשיך כך.

"הילד סובל," שמע פעם את אמו לוחשת אל הטלפון. "הוא במצוקה. לא לחינם הפך לילד מופרע. לא תמיד היה כך. עד לפני שנתיים היה פרח של ילד. אמנם קצת שובב, אך יחד עם זאת עדין נפש, אבל מאז שזה קרה..." קולה של אמו נשבר, "מאז שזה קרה, אי אפשר להכיר את הילד הזה. הוא מציק לכולם, אינו מוכן ללמוד ואינו מקשיב לאיש. העיניים שלו אטומות, ללא כל מבע, כאילו דבר לא מעניין אותו. אני מביטה אל תוך עיניו, מחפשת את קובי שאני מכירה, קובי הרגשן, החייכן, אך במקום זאת אני רואה קיר אטום. אינני יכולה להמשיך כך עוד. הוא סובל, אחיו הקטנים סובלים, וכך גם כל מי שבא אתו במגע. פגע רע הוא נהיה, קובי שלי."

קובי אטם את אוזניו. לא יכול היה להמשיך לשמוע את יבבותיה של אמו. הוא ריחם עליה, ידע שהכאיב לה, אך לא יכול היה לנהוג אחרת. הוא עצמו לא הבין מנין יש בו רוע בעצמה אדירה כל כך. מה מניע אותו להתנהג בצורה כזו, לגרום לו להיות שנוא על כולם.

לבית הספר האזורי הפסיק ללכת כבר מזמן מיוזמתו, והמנהל רמז לאמו שטוב שכך, שאם לא כן, היה הוא נאלץ לגרש אותו משם. ילדי המושבה הדרומית הקטנה העדיפו לא להיתקל בו, והקטנים שבהם נסו על נפשם מפחד שיכה אותם סתם כך, על לא עוול בכפם.

קול גרירת הספסלים החזירו למציאות. התפילה הסתיימה, והוא אפילו לא הפך דף בסידורו. בטפיחה קלה סגר את הסידור ויצא החוצה, תר בעיניו אחר ירחמיאל שהספיק להתרחק מהמקום.

"למה שהם יסכימו לקבל אותי?" שאל בקול רם, מנסה להדביק את קצב ההליכה המזורז של הבחור הגבוה שלצדו.

"שאלה טובה," גיחך אליו ירחמיאל. "אמרתי להם שמדובר בילד מקסים, שעם מעט רצון טוב הוא יהיה העילוי של הדור הבא."

פניו של קובי נפלו. "לא סיפרת להם איזה ילד אני?"

"מה זאת אומרת איזה ילד אתה?" היתמם ירחמיאל.

קובי רקע ברגלו. "הם יסלקו אותי משם אחרי יום אחד במקרה הטוב, אחרי שיראו מה אני מעולל בכל מקום שאליו אני מגיע. למה שיחזיקו פגע רע שכמותי?" שאל בקול ממורמר.

ירחמיאל נעצר. הוא הביט מהורהר בילד האומלל שמולו. "אמרתי להם שמדובר בילד שרוצה לשנות, ילד שאינו רוצה להיות במצב שבו הוא נמצא עכשיו. אינך פגע רע, קובי. אינני יודע ממי שמעת את הכינוי הזה. אתה ילד טוב שעובר תקופה לא קלה. זה הכל. אתה עוד תראה שהכל יהיה בסדר. עם קצת רצון טוב מצדך ועם האנשים הנחמדים שבכפר שדות, אתה תחזור במהרה להיות קובי האמיתי שכולם מתגעגעים אליו."

קובי נאבק בהצלחה בדמעות ששאפו לפרוץ החוצה. הוא שיווה לפניו את אחד מהפרצופים הקשוחים ביותר שידע לעשות. "אל תהיה כל כך בטוח בזה," אמר בקול צונן. "אין שום סיבה שהם יצליחו יותר מאמא שלי או יותר מהמורה והמנהל. אני חושב שמהר מאוד הם ירימו ידיים, ואני אמצא את עצמי נוסע את כל הדרך חזרה הביתה."

ירחמיאל משך בכתפיו. "עוד לא ניסית, וכבר אינך נותן לזה סיכוי. אם תמשיך כך, באמת לא תצליח לשנות," אמר לו בפנים קודרות.

קובי שתק. מה יגיד לו לירחמיאל? שהוא אינו מבין דבר? שאין לו מושג מה מתחולל בלבו? שהוא כועס על כל העולם? שיש בו מין דחף פנימי להרוס את כל מה שסביבו? למה הוא מרגיש כך? הוא לא ידע לענות

לעצמו על השאלה הזו. רק דבר אחד היה ברור לו בתוך הבלבול הנורא שהתחולל בקרבו: הוא ידע בבירור מתי חלה התפנית. יכול היה לשים בבטחה את אצבעו על התאריך הזה: ו׳ במרחשוון, בדיוק לפני שנתיים. התאונה הנוראית ההיא. כן. זה ברור לו. מאז הכל שונה. **הכל.**

הרב טוביה לקח נשימה עמוקה, וכולם המתינו בדריכות להמשך דבריו. ״רבותי, ובמיוחד ילדי כיתה ח׳ היקרים ללבי. אתם מכירים את שטח העפר שמעבר לפינת החי שלנו? השטח שמשמש אתכם לתחרויות האופניים? בשנה הבאה בעזרת ה׳ יונחו שם מבני מגורים, וגם כיתות לימוד זמניות. כיוון שבשנה הבאה בעזרת ה׳ תהיה כאן בכפר שדות ישיבה קטנה, שיעור א׳. לכן, משפחות יקרות, ילדיכם שהם גם ילדי, אינם נפרדים מאתנו. הם נשארים כאן בכפר שדות, ללמוד תורה ככל שיחפוץ לבם. ולבם חפץ, את זה אני יודע...״

◈ ◈ ◈

הרב שמעון אבירי הציץ שוב בשעונו. אחרוני האורחים כבר עזבו את כפר שדות ואפשרו לצרצרים ולציפורי הלילה לפצוח בשירתם הקבועה. גם הוא היה אמור להיות בדרכו לירושלים עיר הקודש, אבל הרב טוביה התחנן אליו שימתין עוד מעט. הרב שמעון שיחק בצרור המפתחות של מכוניתו המיושנת, תוהה מה רוצה ממנו ידידו משכבר הימים.

״ר׳ שמעון,״ היד האוהבת הונחה על כתפו בחיבה. ״אני מצטער על הזמן שגזלתי ממך. פשוט יש לי עניין שראוי לדבר עליו בארבע עיניים.״ הרב אבירי תלה בו זוג עיניים מצפות.

״ובכן,״ הטעים הרב טוביה ובקצה פיו התגלה זיק של חיוך מסתורי, ״זה בקשר לבתך הגדולה, הודיה, נדמה לי שזהו שמה? מה קורה אתה?״

עננה קטנה בלתי מורגשת כמעט חלפה בעיניו של הרב שמעון. ״הודיה, זכרת נכון, הבת הצדיקה שלי. היא אמנם בגיל שידוכים, אבל כפי שאתה בוודאי משער, השדכנים לא ממש מתדפקים על דלתנו. הם מודעים למצב בבית, ובעיקר למצב הכלכלי שמשחק תפקיד לא פעוט בענייני השידוכים. מרבית חברותיה כבר נישאו או התארסו, ואנחנו איננו מפסיקים להתפלל

עליה.״ רק עכשיו הבחין בחיוך צופן הסוד של הרב טוביה. ״בעצם, למה אתה שואל?״

״למה אני שואל על הודיה? כיוון שאשתי נזכרה בה לפתע היום, ומוחה הקודח העלה רעיון גאוני מאין כמותו.״

״נו, נשמע.״

״ובכן, יש לנו שידוך מושלם בשבילה. בחור טוב לב, עניו, כליל מעלות, שבכל רגע פנוי פותח דף גמרא ולומד בשקיקה עצומה. תלמיד חכם שראוי לבת היקרה שלך.״

״כן, אבל הרב טוביה, אתה שוכח את המצב...״ ניסה הרב שמעון להשחיל משפט בין בליל התשבחות.

״אתה מכיר את אהרן המדריך?״ הפסיק אותו הרב טוביה, ״ברור לנו שהוא הוא השידוך המושלם בעבור הודיה.״

״אבל..״

״את החתונה נעשה כאן בכפר שדות, וגם בית הם יקבלו כאן. הלא אהרן הוא חלק מהצוות החינוכי. מה אתה אומר? יש לך עוד שאלות?״